

FOLK OG LAND

NR. 7 — 21. ARGANG

LØRDAG 8. APRIL 1972

LØSSALG KR. 2,—

HAYES's «QUISLING»

III.

«Quisling var ikke tatt med i den tyske plan»

AV RALPH HEWINS

Quisling tok farvel med Rosenberg 20. desember 1939 og reiste tilbake til Norge den 22. eller før (side 164), uten å ha oppnådd noe av praktisk betydning bortsett fra å gjøre seg kjent av nazierarkivet og å sikre seg løfte om et lån.

Scheidt fulgte etter ham. «Hensikten med besøket er observasjon, men ikke å ta del i Quislings planer», informerte Wilhelmstrasse minister Curt Bräuer i Oslo, (side 175) og det er ikke gjengitt noe bevis på at Quisling noensinne mottok den store pengesum som var lovet av de tyske myndigheter. Scheidt har selv fortalt meg at han mottok £ 50 000 for spionasje mot de styrker som samlet seg i Britannia som «hjelp til finnene», og som kunne okkupere norske havner på veien, og ikke en penny til Quisling. Det er intet skikkelig bevis på at Quisling mottok andre ekstra pengemidler enn de som ble skaffet tilveie av hans utflyttede landsmenn i Tyskland og hans pro-britiske, anti-bolsjevikiske venner, slike som Fredrik Prytz i Norge. Disse kilder var tilstrekkelige for Quislings fornyede politiske aktivitet tidlig i 1940.

Hayes' kilde for påstanden om at «Scheidt ble selv gitt pengene for å levere dem til Quisling» (side 182) er «Nazi Conspiracy and Aggression» (Washington, 1946), en samling dokumenter i sammenheng med Det tredje Rike, som imidlertid er meget suspekt. Uttalelsen at «Quisling hadde sikkert mottatt fra Scheidt minst 200 000 Mark»

(side 182) er et udatert notat av Aall. Dette er også suspekt og representerer antagelig Aalls oppfatning av de løfter som aldri ble oppfylt, løfter som han, Hagelin og APA hadde fravristet de tyske myndigheter. Scheidt var visstelig ikke overbringeren. Hans instruks fra Hitler var bare «observasjon» og at han skulle holde Quisling «integer».

Sannheten er at Quislings besøk i Berlin midt i desember 1939 var av orienterende art. Personlig søkte han tysk støtte for sitt «hovedmål», anglo-tysk tilnærming, og for å hindre at den russisk-finske krig skyllet inn over hele Norden i en stormaktskonflikt, mens hans egne og Prytz's, venner i England forfulgte lignende mål i London. Begge prosjekter var antibolsjevikiske, noe som involverte ikke-forræderiske drøftelser av geopolitikk, storstrategi, taktikk og reising av pengemidler.

Rosenberg, Scheidt og APA forsøkte å bruke Quisling, med hjelp av de protyske Aall og Hagelin til å fremme tysk innflydelse i Norge, noe som var rimelig. Under dette søkte APA å score points på sin rival, det tyske utenriksdepartement, som satte Quisling ut av betraktning. Man fant en alliert i Raeder, som hadde sine egne profesjonelle grunner til å betone den strategiske betydning av den norske kyst og malmtransportene fra Narvik. Derfor pønsket APA og Oberkommando der Kriegs-

Alfred Rosenberg var en fantastisk berre.

marine (OKM) ut muligheten av et «Quisling-kup», hjulpet av Aall og Hagelin, i den hensikt å få der Führers øre.

APA-OKM-kontakten med Hitler lykkedes etter stor pågang midt i desember, og førte ikke til noe. Quisling selv rev Hitler ut av villfarelsen med kup-planen, først og fremst fordi NS ikke var noen konspiratorisk organisasjon, men en åpen, patriotisk bevegelse, for det annet fordi et kup ikke var hans «hovedmål», og for det tredje fordi han ikke hadde noen stormtropper, ingen sympatiserende aktivister i de væpnede styrker eller politiet,

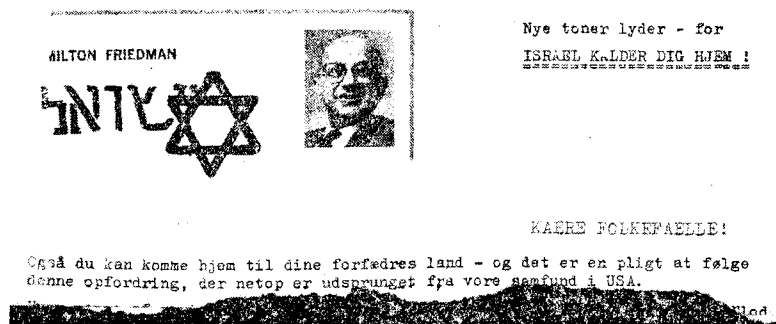
og ingen revolusjonær seksjon av befolkningen bak seg. Hitler var «uinteressert» (Side 166).

Tysk og britisk planleg-
(Forts. side 2)

ARMINIUS:

Det betregnte Israel
må ha flere folk

Zionistene tar ibruk fantastisk propaganda i den forbindelse

Også du kan komme hjem til dine forfedres land - og det er en pligt at følge denne opfordring, der netop er udsprunget fra vore samfund i USA.

Slik var sirkulæret utstyrt

Kan det være riktig dette at «fortsettelsen av Hitlers forfølgelser (av jøder) er gået ind i en frygtelig fase i de kommunistiske lande...» slik det idag hevdes fra zionistisk hold?

Det inntrykk en utenforstående har kunnet få er jo dette at vel sender Sovjet-samveldet nødig unge stridsdyktige jøder ut av landet for å dra til Israel, men dette skyldes vel utelukkende hensynet til araberstatene. Selv har jo Sovjet folk nok. Og det er vel også en kjennsgjerning at jøder forøvrig er en privilegert gruppe i Sovjetsamveldet ettersom de faktisk er de eneste som får lov til å emigrere fra kom-

muniststaten. Og vil man trekke sammenligningen enda lenger, så kan man jo tenke på hva som skjer med de tyskere som havnet på hin side av jernteppet og som forsøker å komme seg over til familie og venner på den annen side.

Mens vi sitter her med et eiendommelig dokument foran oss, et vi skal komme tilbake til snart, kaster vi også et blikk på et kjempeoppslag i DAGBLADET for 25. februar sistl. om «Hjelpeløse jøder uten land i Wien. Sovjet nekter å ta tilbake de russiske immigranter som ikke likte seg i Israel.»

Det er jo egentlig en ganske oppsiktsvekkende meld-

I mai skal det være valg i Italia igjen, og denne gang parlamentsvalg. Nyfascismen er fortsatt på voldsom fremmarsj og det råder sterk spenning om hvor mange representanter partiet vil få. Nå har det 25, men skal det bli 100? Bildet er fra et av lederens Almirantes store folkemøter og på side 5 gjen-gir vi hva en dansk avis har å si om valgutsiktene.

ARTIKKEL NR. 26 OM LIKVIDERINGENE finnes også på side 5, hvor det dessuten er en artikkel av Ole Forseth (Furuseth) om hans syn på EEC.

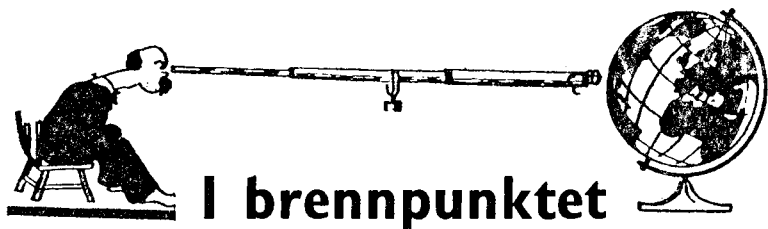
LEDEREN på side 3 behandler de mange «oversettelsesfeil» det norske Establishment har på sin kappe fra «retts»oppgjørets tid og helt frem til idag.

I BRENNPUNKTET ser vi litt på den rolle Japan spiller under tilnærmingen mellom USA og Kina.

DET SPESIELLE UNGDOMSSTOFFET finner man som vanlig på side 4. Her er meget interessant og brennbart stoff.

ing etter at zionistene har satt igang en verdensomfattende anti-sovjetisk propaganda i stil med den som i sin tid ble lansert mot Det tredje Rike og som i sine konsekvenser førte til lite hyggelige hendelser.

Først viser det vel at den (skjulte) propaganda som jødene i Sovjetsamveldet har vært utsatt for og som har ført til at endel av dem ønsket å reise til det forjettede land Israel har skuffet dem
(Forts. side 7)

I brennpunktet

Mens striden om EEC-medlemskapet raser videre her hjemme og imellom antar groteske former, skal vi se nok engang på visse aspekter i forbindelse med president Nixons Pekingreise.

Det kan kanskje forekomme en overfladisk betrakter urimelig at Japans reaksjon kan spille noen nevneverdig rolle i denne forbindelse, men ikke desto mindre begynner en japansk utnyttelse av situasjonen å avtegnes.

I den amerikanske publikasjon WASHINGTON OBSERVER leser vi således at japanerne har store planer for utnyttelse av Alaska og dernest også Yukon Territory i Canada. Og vi skal senere komme tilbake til hva nå dette kan ha med tilnærmingen mellom USA og Kina å gjøre.

Ingen uten partene selv vet naturligvis om disse planer ble drøftet under samtalen mellom president Nixon og den japanske keiser Hirohito for en tid siden. Men det er iallfall sikkert nok at japaneserne har konsentrert sine investeringsanstrengelser om det store, nesten tomme land i nordvesthjørnet av Amerika. Naturlig nok eftersom den hurtig ekspanderende japanske industri trenger sårt de velde resurser av mineraler, fisk- og skogbruksprodukter som finnes i Alaska — hvis mennesketomme vidder også er lokkende mål for de vrillende japanske masser sammentrengte på de hjemlige øyer.

For øyeblikket står investeringer fra japanske foretagender i Alaska — forsiktig anslått til 1,5 milliarder kroner — som nr. 2 i størrelse, etter de britiske, og de øker stadig og hurtig. Således har den japanske industrigigant Mitsubushi International Corp. engasjert seg, og det samme gjelder Marubent-Ida Co., Nissho-Iwai American Corp., Itoh & Co., som i første rekke konsentrerer seg om malm, olje og tømmer. Japanske investeringer i Alaska er allerede større enn i alle de andre 49 amerikanske stater til sammen.

Det japaneserne nå ønsker er en revisjon av immigrasjonsbestemmelsene i USA og i Canada slik at man under utnyttelsen av de naturlige resurser i Alaska og Yukon kan anvende japanske

arbeidere under hele operasjonen istedenfor bare noen få teknikere som nå.

For øyeblikket er «utnyttelse», «handel», «råmateriale» alt de japanske myndigheter som behandler saken vil snakke om. Men det er allerede klart at de av USA og Canada ønsker å oppnå en særstilling i nevnte områder fremfor andre nasjoner. Det man tydeligvis ønsker er retten til å kolonisere de resursrike utnyttede områder i Alaska og Yukon.

Og når Nixon og hans utenriksdepartement, med samt «mannen i kjelleren», kan tenkes å måtte drøfte slike aspekter med Japan, så er grunnen at man frykter for at Japan vil kunne gå sammen med Sovjetsamveldet i et angrep på Kina. En ikke urimelig tanke på bakgrunn av Japans voksende makt og dets uvilje mot å overlate Taiwan (Formosa), hvor det selv engang hersket, til Kina. I denne forbindelse kan det jo nevnes at det fra visse hold har vært antydning at Japan, slik situasjonen nå ligger an, kan tenke seg å ta Taiwan under sin spesielle beskyttelse, som et slags protektorat.

Japan har iallfall nå arbeidet seg opp fra nederlagets tunge stund i dampen fra atombombene til å bli en faktor man må regne med ikke bare i Østen, men selv i det nordamerikanske hjemland.

Politicus

«POLARISERING AV KREFTENE»,

skriver en innsender i «Christ und Welt» om. Han skildrer hvorledes de vens-trerevolusjonære mere og mere tar makten i de to regjeringspartier, i skolen og i kulturlivet. Og han tilføyer: «Hvor fører dette hen? Ganske enkelt: Til et nytt høyrykk. Ennu tier massen av befolkningen, fordi universitet og teater ligger utenfor den alminnelige interesse og skolen praktisk talt befinner seg utenfor synsvidde. Det behøves bare etpar politimord og bankran og lignende, og kjelen koker over. Generasjonen med de brente fingre dør ut, det kommer en ny som overhører bebreidelsen nazi eller fascist med et skuldertrekk. Sannheten er: Polariseringen går videre, den kan ikke lenger stanses — Det neste høyrykk kommer ganske sikkert.»

Dorenfeldt som aktor — et 20-års minne

Den alltid kamplystne Jens Bjørneboe har startet en aksjon for livstidsfangen Fredrik Fasting Torgersen. I den anledning retter han kraftig angrep mot ingen ringere enn riksadvokat Dorenfeldt. Bjørneboe hevder bl. a. at Dorenfeldt, som i 1958 var aktor i Torgersen-saken, erstattet de manglende bevis med personlige kommentarer og raseriutbrudd.

Vi som har litt kjennskap til Dorenfeldts metoder, kan fullt ut bekrefte Bjørneboes ord. Dorenfeldt hadde alltid lett for å få raserianfall i retten. Når stemmen hans brøt gjennom lydturen, var det som om han lammet tenkevnen hos lagmannen, juryen og pressen. Jeg glemmer aldri hvordan han oppførte seg under Harsem-saken i 1952. Da opplevde jeg Dorenfeldt på sitt aller verste. Generalkonsul Harsem ble som kjent anklaget for den forferdelige forbrytelse å ha skrevet sannheten om Landssvikoppgjøret. Alexander Lange og Øyvor Hansson hadde også begått den samme forbrytelse, og måtte sitte på tiltalebenken sammen med Harsem.

Under saksbehandlingen nøyte ikke Dorenfeldt seg med sitt vanlige tøylesløse raseri, men lot også fornærmelser og trusler regne ned over forsvarsvitnene. Han gikk endog så langt at han hånte et vitnes utseende. Dette vitne var Forbundets sekretær G. Han var tilfeldigvis litt tykkfallen, og statsadvokat Dorenfeldt slo billige vitser om dette. Utrolig nok reagerte ikke dommeren på disse utdigheter. Ikke en eneste gang brukte han klubben for å stanse Dorenfeldts utskveiser. Dette hadde vært hans soleklare plikt. Men lagmann Lunde sviktet sin plikt. Jeg ble sittende igjen med følelsen av at lagmannen nærmest var en nikkedukke for statsadvokat Dorenfeldt.

Jens Bjørneboe skal ha hjertelig takk for de sannhetsord han har sagt om herrene Lunde og Dorenfeldt. Kjenner jeg ham rett, vil det komme adskillig mer.

Ole Nilsen

Når kommer og rusker os op af dosen
århundredets ånd med århundredets løsen?

(Henrik Ibsen)

BONDEGUT
søker hybel i Oslo.
Namn og opplysning
i ekspedisjonen.

Hewins om Hayes - -

(Forts. fra side 1)

ging for påkommende tilfelle fortsatte, under megen diskusjon på begge sider, gjennom januar måned 1940, da forskjellige «absurde planer for et umulig politisk kup» av Hayes blir tillagt Quisling og Scheidt (Side 189) uten antydning til bevis.

Hitlers tilfeldige interesse for Norge ble gjenopplivet, ikke på grunn av noe Quisling gjorde, men på grunn av britiske og norske handlinger. 19. januar holdt utenriksminister Halvdan Koht en «forbausende tale» (side 185), hvori han sa at ingen enkelt makt kunne klandres for angrep på skipsfart, noe som britene tolket til å bety «at hvis den norske regjering forestilling om nøytralitet er at begge de krigførende har like stor skyld for handlinger som man vet en av dem foretar, så vil den annen ha mindre tilskyndelse til å respektere norske interesser.»

20. januar holdt Churchill, the First Lord of Admiralty, en «temmelig uklok tale» (side 189) som «inntrengende henstillet til de nøytrale land om å slutte seg til Britannia i et angrep på Tyskland» — nøyaktig det han hemmelig planla!

Likevel sier Hayes i denne sammenheng at opprinnelsen til Hitlers «interesse for Norges skjebne visselig må ha vært hans samtaler med Quisling» (side 191). Her er det heller intet bevis i den retning. Ifølge general Walter Warlimont, sjef for Abteilung Landesverteidigung i OKW, som var flittig opptatt med forebyggende planer: «Fra nå av ble det ikke nevnt å tilkalle Quisling» (Side 188).

Hayes innrømmer imidlertid at «Weserübung»-planene ble «påvirket synlig av de alliertes gjennomskuelige manøvrer» (side 193). Ja, sannelig: skipsladninger med krigsmateriell ankom fremdeles til Bergen som «hjelp til Finland» og forskjellige allierte planer for å sette seg i besiddelse av deler av Sverige og Norge forferdet Stockholm og Oslo. (Se Sir Llewellyn Woodward). I mens begynte de tapre finner å bryte sammen og sovjetiske trusler mot hele Norden øket.

Kortene kom på bordet 16. februar da den kongelige norske marine unnlot å inispisere det tyske hjelpekrigsfartøy Altmark i territorialfarvannene og HMS Cossack fikk spesiell ordre om å borde skipet for å befri britiske fanger som det var kjent var ombord. Hen-

delsen demonstrerte endelig Norges manglende evne og vilje til å forsvare sin nøytralitet.

Den smadret også Hitlers tillit til norsk «ikke-krigføring». 19. februar var Rosenberg klar over at «nordmennenes (uspesifiserte) politiske plan hadde brutt sammen» (side 195). 20. februar utnevnte Hitler general Nikolaus von Falkenhorst som sjef for «Weserübung»-planen (side 193) og fra da av «ble den skandinaviske operasjon planlagt helt av OKW» (Sir John Wheeler-Bennet i «The Nemesis of Power», som professor Skodvin er enig med i «Striden om okkupasjonsstyret i Norge»). Slik førte hverken marine- eller APA-planer til noe.

«I mellomtiden hadde Rosenberg og Scheidt påny undersøkt den del som var tiltenkt Quisling og hans tilhengere i det tyske kup», sier Hayes, men «de var nødt til å trekke den slutning at intet definitivt kunne planlegges». Litt ønsketenkning fra APA følger, men intet bevis er anført for å implisere Quisling.

Hayes tilføyer: «De politiske planer som var forbedret av NS (uspesifisert) og APA var blitt irrelevante. Straks den militære krise ble blandet inn.» Så siteres Skodvins utsagn om at Rosenbergs behandling av saken var «så livsfjern og upraktisk at det grenset til det fantastiske». (Sidene 199—200).

8. mars bestemte Hitler å utnevne en befullmektiget riksminister til å ta seg av den politiske side av «Weserübung» og «Quisling var fra dette øyeblikk utelatt fra de tyske planer» (sidene 201 til 202). Selv denne frifinnelse inneholder en bakvaskelse. Quisling hadde aldri vært med i noen plan, som vi har sett, skjønt APA og OKM hadde forsøkt å prakke deltagelse på ham, med hjelp av Aall og Hagelin.

12./13. mars fjernet den russisk-finske våpenstillstand Britannias påskudd for okkupasjon av Narvik, de svenske malmfelter og andre norske havner under dekke av å «yde hjelp til Finland». Men planene gikk sin gang, bare med mindre forskyvninger. 14. mars tildelte Koht «en sviende irettesettelse til de allierte, som han beskyldte (med rette) for forsøk på å trekke Norge inn i den russisk-finske krig.» (Side 204).

26. mars fortalte Hitler Jodl og Keitel at «britene hadde vært på nippen til å

(Forts. side 6)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

«Oversettelses-feilene»

Mange av våre lesere vil huske fra hine hårde dage da — vi hadde nær skrevet ved øldrakk og svir — den norske rettsstat ble gjenopprettet etter okkupasjonen med dypt følte ord av den høyesterettsjustitiarius Paal Berg som alltid stod rede med forløsende ord i en vanskelig stund, blant annet med takk til Quisling for hans fedrelandssinn etter å ha manøvrert ham — og norsk suverenitet — bort med tysk hjelp i aprildagene 1940.

Gjenopprettelsen bestod som kjent i å trække grunnlov, straffelov og litt av hvert annet under føttene og fylle fangeleire og fengsler med folk som trodde det var meningsfrihet også når det gjaldt å redde landet i den ulykke partipolitikerne hadde bragt over det. Og som alltid stod den kompakte majoritet av norske jurister bak den urett som høyesterettsjustitiarius smykket med navnet den gjenopprettede rettsstat.

Nå var vel imidlertid denne legaliserte urett så åpenbar at selv et hjernevasket folk hadde en beklemmende følelse av at det var noe råttent også i kongeriket Norge. De beroliget imidlertid, understøttet av pressen, samvittigheten med at de dømte og mishandlede likevel fortjente sin skjebne fordi denne forstokkede og villedete majoritet ikke likte de meninger man tilla NS-folk.

For de jurister som administrerte den nye rettsstats urett var det imidlertid vanskeligere, for det hele skulle jo helst henge sånn noenlunde sammen juridisk sett. De måtte tre støttende til med småfusk og fanteri. Noe av det de domfældte kanskje vil huske best er den oversettelsesvindel som ble drevet. Sverre Hartmann har jo klart og tydelig påvist dette i sin siste bok og det er vel ellers ikke så mange av de domfældte som har glemt at «samtlige norske stridskrefter» behendig ble oversatt med «de samlede norske stridskrefter» i den versjon av avtalen i Trondheim som endelig kom på bordet i «retts»-oppgjørets slutfase.

I tillegg til slike «oversettelsesfeil» fikk man så mye annen svindel, for eksempel med «Elverumsfullmakten» som ikke eksisterte o.l.

Det later til at det også senere har blitt en slags norsk tradisjon dette å små- og storsvindler med offentlige dokumenter, med sitatfusk og med «oversettelsesfeil». Mange vil kanskje fremdeles huske da vårt blad avslørte professor Skodvins feilaktige gjengivelse av general Ruges siste dagsbefaling slik at det passet med legenden. General Ruge pekte som kjent på at verdenskrigen fortsatte og at det var utfallet av den som også ville avgjøre det kapitulerte Norges skjebne. Og han tilføyet at det også var nordmenn utenfor Norge med i denne verdenskrigen (som frivillige på alliert side). I Skodvins versjon het det at generalen hadde sagt at «Norge» (altså som stat) var med i denne krig.

I de siste dage har man fått en ny skandale med «oversettelsesfeil» i vesentlige offisielle dokumenter etter beste tradisjon fra «retts»oppgjørets tid. Nå er det forhandlingsresultatene i forbindelse med EEC man serverer i endret versjon i oversettelser til norsk. DAGBLADET hevder at det er norske jurister og embetsmenn som slik har villet tjene nok en «god sak» med fusk i kortene. Det gjelder oversettelsen av så vesentlige spørsmål for mange som fiskeriatvaten og jordbruksavtalen. I begge er det en vesentlig og avgjørende forskjell mellom det som vitterlig

Fremdeles aktuelt

Overlege dr. med. Peter Holst skrev i Morgenavisen, Bergen, 6. mars 1950 blant annet:

«Etter krigens lange, svar-te år var vi enige om å straffe dem som hadde skylden for den største katastrofe i landets historie. Vi fant dem ikke. Det var ikke Nasjonal Samling som hadde ødelagt vårt forsvarsberedskap. Det var ikke våre sakyndige offiserer som hadde ført oss bak lyset. Det var ikke regjeringen eller det parti den representerte. Døve, blinde og lamme kan ikke gjøres ansvarlige for sine legemlige skavanker. Ingen hadde ansvaret.

— Et eneste middel kan kanskje frelse oss fra katastrofe, som på det økonomiske område kan bli like skjebnesvanger som 9. april var på det politiske område. Vi kan senke vår levestandard. Vi kan øke vårt arbeid, ikke bare ved å øke intensiteten, men også arbeidstiden, for eksempel ved å minske ferier og fridager.

Men disse midler må ikke nevnes! Levestandarden må ikke røres. Heller sulte og fryse og gå arbeidsløse enn oppgi noen av de sosiale goder som vi har tilkjempet oss.

De er blinde fordi de ikke kan se tegnene på himmelen. De er døve, fordi de ikke kan høre torden i vår nærmeste nærhet. De er lamme, fordi de hverken kan eller vil røre en finger for å frelse oss fra katastrofen. Og de blir sikkert frikjent i neste rettsoppgjør.»

står i EEC-forhandlernes versjon og den norske oversettelse som fremlegges for norske bønder og fiskere og andre som synes at dette er nokså vesentlige spørsmål.

Saken har vakt storstorm i regjeringkretser og i Stortinget, hvor Engan, som gjentok hva DAGBLADET hadde skrevet ble truet med injuriersak av embetsmennene fra Brussel-forhandlingene hvis han ville gjenta utenfor Stortinget hva han sa i Stortinget. Han var naturligvis ikke så dum at han lot seg lokke til det, for hverken DAGBLADET eller han kunne jo bevise at det fra embetsmennenes side forelå bevisste handlinger og ikke bare slurv eller dumhet. Så endte da det hele med at EF-folkene fikk en fjær i hatten og fikk snakket bort den tvilsomme oversettelse fordi både Engan og DAGBLADET ikke kunne bevise sine antagelser.

For oss som har vært vitne til de tallrike andre norske offisielle oversettelsesfeil, som alltid bare gikk i en bestemt retning, den the

ÅRSMØTE

I FORBUNDET FOR OSIAL OPPREISNING

holdes fredag 28. april kl. 17 i Restaurant Grotten, Wergelandsveien 5, Oslo.

Adgang har de som har betalt kontingent eller stønad for 1971 eller 1972.

Til behandling foreligger årsberetning, regnskap for 1971, valg m.v.

Melding om andre saker som ønskes tatt opp på møtet må meddeles styret (adresse Boks 3214, Oslo 4) innen 18. april.

Efter møtet blir det selskapeleg samvær på vanlig restaurantbasis.

*

Styrets medlemmer innkalles til forutgående møte samme sted kl. 15.

ARBEIDSUTVALGET

Har Norge glemt dem?

Dette var overskriften til en artikkel i AFTENPOSTEN 16. febr. d.å. av vitenskapsmannen og forskeren Thor Heyerdahl, og flere artikler har fulgt i dens spor, bl. a. av lege Alv M. Johnsen 1. mars og av Arnfinn Brodersen 10. mars, den siste med overskriften «Jo, Norge har nok glemt oss.»

Thor Heyerdahl gir et så fortegnert bilde av det hele, at jeg synes det bør kommenteres, selv om en ikke slipper til i seierherrenesservile presse. Etter hans innlegg å dømme var de som vant krigen, dvs. «Vi som holdt med Kongen», svært så bra folk i alle kategorier, mens de som var hjemme og holdt hjulene igang bestod av angivere, frontkjempere og hirdmenn, de som ønsket hakekorset.

Jeg siterer videre:

«A og B er begge våre landsmenn. A meldte seg til de norske frihetsstyrker på utefronten. B meldte norske flykninger til Gestapo hjemme. A ble satt i rullestol som krigsinvalid da freden kom, B ble satt i fangenskap som krigsforbryter. Idag har B sone sin straff og fått sin frihet, han har rettmessig gjenvunnet sin plass i solen. Men A? Han sitter på livstid med sin straff. Ikke med vår, men med fiendens straff. Arbeidsløs, arbeidsufør, krigsinvalid. — A har fått en livsvarig straff, B har gjenvunnet sin rettmessige plass i solen. Kan vi andre, fra B til Z, ta på oss den skammen å la krigsinvalidene sitte igjen i tåkeheimen?»

Hva er så sannheten? Tusener av bra folk, som gjorde sitt ytterste for å hjelpe

Establishment ønsket, gir imidlertid de siste hendelser grobunn for visse refleksjoner. Men Gud bevare også vår munn for å antyde at norske embetsmenn og jurister driver svindel i det de mener er en god saks tjeneste og ikke bare er — tja, skal vi si mindre kyndige?

det norske folk gjennom 5 harde krigsår etter at politikerne flyktet fra den misere de hadde bragt sitt folk i, hvorav mange fikk en så altfor tidlig død, skutt av snikmordere, «Menn i mørket», og de som overlevde ble mishandlet og hundset i konsentrasjonsleirer i flere år, og selv om det ikke gikk så galt med dem at de endte sitt liv foran eksekusjonspelotongen etter flere års martyrium slik som kirkeminister og professor Skancke gjorde, så har de såvisst ikke fått noen «plass i solen», idet en mengde aldri har fått igjen sine stillinger, som de var utdannet til, men har måttet klare seg som best de kunne så langt kreftene rakk.

Hvordan er det så med A? Arnfinn Brodersen hevder fortsatt at A er blitt glemt av Norge, skjønt han innrømmer at mange har en krigspensjon på kr. 40 000,— pr. år og en masse ca. 35 000 pr. år, og at firehundremillio-ner kroner skal fordeles på 26 000 kategori A. Det skulle bli ca. kr. 15 400,— pr. snute, men stakkars A savner humanitet sier Arnfinn Brodersen i sin artikkel.

Men det er selvsagt riktig at sjømennene med deres Nortraship ble tatt ved nesen av politikerne da de kom hjem. Det gjaldt først og fremst å male deres egen kake, så i farten ble sjøfolkene og deres innsats under krigen glemt da de var opptatt med heksejakten på fredelige NS-folk, ja Oslos ordfører og senere statsminister G. oppfordret rett og slett i avisene folk å angi NS-folk. En sjømann hevdet i en artikkel at det var dårlig gjort av statsministeren, som selv hadde sittet i konsentrasjonsleir, så fullstendig å glemme sjøfolkene og deres Nortraship.

Men verden vil bedras.

Alf Magne Gleng

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Vellykket N.U.F.-aksjon

NYTT POLITISK ALTERNATIV PÅ OSLOS GATER

Lørdag den 4. mars gjennomførte Nasjonal Ungdomsfylking en vellykket aksjon i Oslo. Aksjonen innebar utdeling av skrifter forfattet av lektor Olav Hoaas — «Samfundets grunnvoll» og «Tilbake til naturen». N.U.F. hadde laget sin egen «stand», hvor organisasjonen klart viste noen av sine politiske standpunkter. N.U.F.'s hovedparoler lød:

«Stopp innvandringen av fremmedarbeidere!»

«Norge for nordmenn!»

«Nei til U-hjelp! Ja til norsk solidaritet!»

«Stopp ungdomskriminaliteten! Arbeidsleir for forbryter!»

«Nei til USA og USSR! Ja til et nasjonenes Europa!»

Foruten disse paroler var «standen» utstyrt med et eksemplar av «Nasjonalt Manifest», som mer presist utdypet N.U.F.'s politiske syn.

Aksjonen forløp rolig, og når man ser bort fra de vanlige slengbemerkinger om nynazisme og rasisme, må man kunne si at de fleste forbipasserende absolutt var positivt innstilt. Det var ikke få som så på N.U.F.'s paroler og senere sa: «Hvis det er dette dere står for, så har dere min støtte!»

Aksjonen ble avsluttet etter ca. 2½ time. Da var mer enn 1500 Hoaas-skrifter utdelt. Det nye politiske alternativet på Oslo's gater var et faktum.

S.S.

ARIUS:

«Tilbake til naturen»

Olav Hoaas' siste hefte er iflg. forfatteren ment som et 15. kapittel til hans hovedskrift «Germanernes Fortid og Fremtid». Tema, argumentasjon og hele tankegangen er den samme som i dette og forøvrig som i alle hans skrifter.

Uten at vi her pretenderer å gå inn på en totalvurdering av lektorens forfatterskap, vil vi dog fremføre en generell betenkning, som grunnlag for en debatt omkring emnet.

Hoaas bygger bl. a. på den moderne etologi (forskning av dyrs atferd) som grunnlag for sin nasjonalistiske verdensanskuelse. Som de fremste etologer (Robert Lorenz, Desmond Morris) trekker han direkte slutninger fra dyrerikets reaksjonsmønstre, til menneskers atferd og egentlige natur. La oss først slå fast at etologien og hele denne nye naturvitenskapelige retning (som blant annet har kunnet påvise genetisk betingede raseforskjeller) er av grunnleggende betydning for den fremvoksende nasjonalisme i alle hvite (og andre) nasjoner. Den gir oss visse rammer for hvordan et menneskesamfunn må organiseres, den gir oss et menneske-bilde som er revolusjoner-

ende i forhold til de eksisterende ideologier og samfunnssystemer. Vi nasjonalister har kort sagt fått en grunnvoll for et logisk sammenhengende og altomfattende livssyn.

Vi sitter likevel med det bestemte inntrykk at lektor Hoaas anvender disse revolusjonerende vitenskaper altfor ukritisk. Uten å ha den samme grundige kjennskap til denne forskning som Olav Hoaas, må vi dog kunne slå fast: Det er ikke en gradsforskjell, men en kvalitativ forskjell mellom dyr og menneske. Direkte slutninger fra f. eks. rottesamfunn til menneskesamfunn har den svakhet at de er hypoteser, ikke empirisk bevist. (Og de lar seg vel heller aldri bevise, av den enkle grunn at dette ville kreve masse-eksperimenter med mennesker, noe som er utenkelig og ugjennomførlig). Vi kan ikke godta et bilde av Homo Sapiens hvor drifter og instinkter dirigerer mennesket omkring som en viljeløs (determinert!) robot. Evnen til abstrakt tenkning og rasjonelle valg er alene forbeholdt vår art, eller i hvertfall de beste av vår art. Med den katastrofe som i dag truer kloden og den hvite rase er bare denne evne

istand til å bringe oss redning. Hadde mennesket vært et altoverveiende drifts- og instinktvesen kunne vi jo uten videre latt samfunnet seile sin egen sjø — instinktene ville jo så allikevel styre skuten i riktig retning. Denne etter min vurdering for sterke vekt fra Hoaas' side på menneskets animalske arv, kommer klart til uttrykk når han bl. a. hevder: «... Hos mennesket såvel som hos dyr kan det konstateres at fremmedes nærvær fører til høy trykkløshet, indresekretoriske forstyrrelser og kretsløpssykdommer, og de har ofte døden til følge...» («Tilbake til naturen» side 9.) Hoaas påstår med andre ord at dødsfall er ofte forekommende bare som følge av fremmedes (det vil si menneskers av en annen rase) blotte tilstedeværelse. Dette er i beste fall en voldsom overdrivelse. Altfor mange lignende ut-sagn trekker nivået i dette og hans tidligere skrifter ned. Det er meget å beklage fordi den moderne naturvitenskap anvendt på en kritisk måte gir den nye nasjonalisme et overlegent våpen i hende.

Det koker i rødgrøten

Tirsdag 29. februar 1972 var en svart dag for den røde horde. Sigurd Allern, redaktør av «Klassekampen» og formann i MLG, var blitt arrestert av politiet. Sammen med han fikk også foretningssjefen i «Klassekampen», Morten Brinchmann, gratis innlosjering på Møllergt. 19. Siktelsen var tyveri av et brev fra UD til Sør-Vietnams chargé d'affaires i Oslo.

Reaksjonen blant de røde var spontan. På Universitetet i Oslo oppsto det følgende denne tirsdag fullstendig kaos. Marxist-leninister og annen rød pøbel hylte som stukne griser, og man kunne høre paroler som «Dette er fascisme!» «Terror mot progressive!» «Løslat Allern!»

Midt i alt kaoset ble det bestemt at det skulle demonstreres mot arrestasjonen av Allern utenfor Møllergt. 19. Tidspunktet ble fastsatt til kl. 17.30. Litt over kl. 17.00 kunne man igjen høre de velkjente røde grisehyl runge

H.R.:

En stor oppgave venter NUF

Smått om senn har Norges nasjonale ungdom våknet til liv og dåd. En fordomsfri og lytefri ungdom gjør sitt inntog i det råtnenorske samfundet. Den nasjonalsinnede, heilnorske ungdommen står overfor en stor og mangesidig oppgave.

Nasjonal Ungdomsfylking langsomme oppblomstring den siste tida har vært et stort lyspunkt i en ellers grå hverdag. Et friskt vindpust har kommet inn i norsk ungdomspolitisk aktivitet. Men foreløpig er det hele bare i sin spede begynnelse. N.U.F. er en bevegelse som hører framtida til.

Organisasjonens målsetting og idealer er gitt av historien. Den nasjonale ungdom som for vel 30 år siden marsjerte og kjempet for sine idealer under det rødgule solkorset har gitt et storslått eksempel og ideal for dagens NUF-medlemmer.

Opgaven blir å skape et nytt samfund. Betydningen av den nordiske rase og det germanske fellesskap må bli satt i høysetet. I det nye samfundet må odelsbonden danne ryggmargen. Næringslivet må bli organisert i faste sammenslutninger for hvert enkelt yrke. Hver yrkessammenslutning må ha en fast og autoritær ledelse. Staten må stå over yrkessammenslutningene og lede deres virksomhet. Bindeleddet mellom staten og næringslivet må bli et samlende ting for hele landet. I dette tinget må representanter for næringslivets organisasjoner møte.

Det nasjonale må bli satt i høysetet i litteratur, undervisning, kunst, underholdning, idrett, åndsliv, arbeidsliv, teater, kino og statsideologi.

Norge må bli en boplass for nordmenn. Fremmedarbeidere må ut av landet. Det må bli slutt på at landets myndigheter bevilger penger

gjennom Oslos gater. Der stod det en flokk langhårede — skjeggete og møkkete ungdommer som etter beste evne prøvde å overdøve musikken fra tivoliet på Youngstorget med sitt «Løslat Allern!» Etter 1/2 time ble demonstrasjonen oppløst, da Allern fremdeles ikke var blitt løslatt! Dagbladets reporter måtte i denne anledning ha kikket for dypt ned i glasset, for denne kvelden så han nemlig dobbelt. Dagbladet opererte med 200 til 300, mens det i virkeligheten knapt var 100 demonstranter.

Etter et døgn varetekt ble

(Forts. side 6)

til utviklingshjelp. Statens økonomi må bli anvendt til nasjonale formål.

Minnet om Norges storhetstid under høymiddelalderen (ca. 1180—1319) må bli innprentet og husket. Den norske sagakongen Sverre Sigurdsson må bli ansett og anerkjent som et storslagent ideal. Hans verk må leve videre i den norske folkesjelen. Under hans lederskap skapte en flokk lutfattige birkebeinere grunnlaget for Norges maktstilling og storhetstid på 1200-tallet. Birkebeinerne ble opptatt i adelsstanden som lendmenn, jordeiere og stormenn — det senere hirdaristokratiet.

Det må bli skapt et liknende lederskikt av djerv, pågående og nasjonalbevisst ungdom. Men en slik nyskaping i dagens Norge vil kreve kamp, tapperhet, utholdenhet, intens aktivitet, idealisme og ansvarsbevissthet av Nasjonal Ungdomsfylking og bevegelsens medlemmer.

NUF må ta sitt utgangspunkt i det arbeidende norske folkets livsnære interesser. Den sosiale og politiske klasseforskjellen må bli utjevnet. Norge må bli omdannet til en enhetlig, klasseløs nasjonalstat. Ansvars- og autoritetsprinsippet må bli gjennomført i statsstyret og kommunestyret.

Mange forskjellige oppgaver ligger således og venter på sin løsning en gang i framtida. Nasjonal Ungdomsfylking må se det som sin plikt og rett å arbeide seg fram til løsningen av disse oppgavene. NUF må regne med motgang og motvind på sin marsj mot det store og forlokkende framtidsmålet. Men marsjen behøver ikke å bli så lang likevel. Dette avhenger av hvordan NUF ter seg under marsjen. NUF's marsj er like mye en kamp mot tiden. Tiden er en nådeløs og ubarmhjertig motstander. Seier eller tap mot tiden avhenger av intensiviteten i virksomheten og ens evne til å skynde seg.

NUF har hittil spilt for lite på disse sistnevnte egen-skapene. NUF må holde flere interne møter. NUF-medlemmenes aktivitet må bli mer intens. Kontakten mellom NUF-medlemmene innbyrdes må bli langt mer utbygd. Kontakten mellom staben og medlemmene må bli langt bedre.

En stor og idealistisk oppgave venter på Nasjonal Ungdomsfylking. Dens livsfriske medlemmer må sette sin ære i å løse denne oppgaven på en frisk, revolusjonerende og verdig måte!

Ny-fascismen på fortsatt fremmarsj i Italia

Og menes å få 80—100 representanter i parlamentet etter valget i mai

I motsetning til norsk dagspresse, later den danske til å være adskillig opptatt av nyfascistenes fremmarsj i Italia og drøfter bekymret utsiktene for det parlamentsvalg som skal holdes i mai. En av disse danske aviser er WEEKENDAVISEN, som i en stor artikkel 10. mars drøfter «Fascismens chanser» og i overskriften spør: «Kan det ny-fascistiske MSI velte koalisjonspartiernes flertall i deputeretkammeret?» Artikkelen er forbausende objektiv på bakgrunn av norsk presses behandling av slike emner og vi gjengir den derfor i sin helhet i norsk språkdrakt:

Almirante har forblitt sin ungdoms idealer tro. Han fulgte Mussolini til det siste og leder nå den ny-fascistiske bevegelse.

NY-FASCISMEN PÅ FORT-
«Den italienske ny-fascisme aner morgenrøde.

MSI, Italias sosialistiske bevegelse, som er det ny-fascistiske partis offisielle navn, der nettopp har feiret sitt 25 års jubileum regner med — og de andre partier frykter — at den fremgang partiet fikk ved kommunal- og regionalvalgene siste juni skal fortsette til mai. Det var bakgrunnen for at Colombo-regjeringen i november utsatte de kommunevalg som skulle ha omfattet 1,5 millioner velgere — den offisielle begrunnelse var den forestående folketelling — og det har vært bakgrunnen for at man så lenge har nølet med å fremkalle den valg-situasjon som nå er en kjenns-gjerning.

100 mandater?

Selv nøkterne iakttagere regner med at MSI kanskje ved maivalgene kan øke sitt mandattall i deputeretkammeret fra de nåværende 25 til 80, noen sier enndog: 100. Dette betyr at de fire partier fra «Sentrum-venstre», som i øyeblikket rår over 366 av de ialt 630 plasser og ved siste parlamentsvalg tilsammen fikk 55,6 % av alle stemmene, kan miste deres absolutte flertall, hvilket kan skape en farlig og uoverskuelig situasjon.

Ved det siste valg stemte 1,8 millioner italienerne på MSI og alt tyder på at dette tall i mai vil bli ihvertfall fordoblet. Bare for seks år

siden var ikke mere enn hver tiende italiener fascist, men skal man regne med den

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

En rystende serie, hvorav dette er artikkel nr. 26

Utdrag av Hjemmefrontens leder, den rettsstridig inhabile H.R.JUSTITIARIUS PAAL BERG'S tale ved Høyesteretts første møte etter kapitulasjonen; 14. mai 1945:

«I alle disse lange årene har den norske rettsstaten ligget i grus. Men ulvetiden er nå over. Vi er igjen et rettssamfunn av frie borgere med våre grunnlovshjemlede menneskeretter og borgerretter. Vi har atter her i landet retten til å ytre oss fritt i tale og skrift. Atter gjelder Grunnlovens forbud mot tortur, mot vilkårlig fengsling og mot å straffe noen uten lov og dom. Atter gjelder forbudet mot å gi en lov tilbakevirkende kraft. Vi er atter et samfunn av frie menn som bygger på det gamle budet i Gulatingsloven: «Med lov skal land byggjast» — —.

Så frekt, så faktisk og juridisk uriktig har vel ingen fremstående norsk dommer noensinne uttalt seg offentlig i Norge . . . Om Bergs in-

fremgang partiet fikk siste juni er det idag hver syvende.

Partiet har idag i hvert fall 400 000 innskrevne medlemmer, derav alene 60 000 i Roma, 70—100 000 av medlemmene er i alderen 14—25 år. Hva som kanskje er enda mere betenkelig: Nyfascismen synes i voksende grad å få tak i de italienske arbeidere. De fascistiske fagforbund CISNAL har litt under en million medlemmer, hovedparten i Sør-Italia.

Medlem av det kommunistiske partis ledelse Giorgio Amendola sa nylig: «La oss ikke glemme at Hitler i sin tid kom til makten fordi han forsto å utnytte den fortvilede økonomiske situasjon og appellerte til de store arbeidsløse masser.»

Den økonomiske situasjon i Italia er betenkelig. Industriproduksjonen gikk siste år 2,7 % tilbake, prisene steg med 7,1 %. Arbeidsløshetstallet er kommet opp i over en million, tusener av småindustrierverksteder og butikker har måttet lukke. Det er ikke bare de store industri-drivende — som i flere fak-

(Forts. side 7)

habilitet, se domstollovens paragraf 113. —

Jeg henviser til professor, dr.jur. Jon SKEIE's hithørende skrifter, og til denne ugranskede og dølgede svære mordserie, som vi har bragt i FOLK OG LAND. Den er på langt nær slutt . . .

Nedenfor skriver vår spesielle medarbeider — G.K. — om:

Den store sorgen

Det som jeg varslet om i nr. 2, og som foreligger her, er å betrakte som et renodlet produkt av alt det som ble sagt og skrevet om krig og motstandskamp, ført med alle midler. Når siden en mann i sin «beste» ungdom tar til seg devisen «Hensikten helliger midlene», har vi i et nøtteskall det som ligger til grunn for tragedien i skogstraktene omkring Røgden og Rotberget 23. januar 1945.

Før jeg kommer inn på selve historien, vil jeg opplyse om at stedsnavn og også personnavn er forandret.

(Forts. side 8)

Ola Førseth:

Sporene skremmer!

Da så mange andre er ute og lufter sine meninger, om vi skal med i Fellesmarkedet eller ikke, så får også jeg komme med et innlegg i saken.

Ser vi langt bakover i historien, lengere enn vår skarve tidsregning på knapt to tusen år, så vil vi ane at det har vært store, blomstrende kulturrikter, i Kina, i India, Persia, Egypten, Grekenland og Romerriket, men hvor ble det av dem?

De er smuldret hen, de herskende konger og keisere prøvde seg uten for livslove- ne, de husket ikke på sannheten i «at som du sår skal du også høste.»

De jaget etter makt og rikdom, undertvang andre og laget dermed likkistespiker for sine egne. «Efter oss kommer syndfloden», sa romerne, og da raste det ned krigerske germanere fra nord og overtok restene.

To små korporaler har forsøkt å samle Europa, men de klarte det ikke. Da den franske revolusjon endte med blodbad og kaos måtte de be korsikaneren Napoleon Bonaparte om å overta. Han skapte orden, kronet seg selv til keiser og ville så til å samle hele Europa. Han var nære på med sine arméer, men han måtte gi opp. Hvorfor?

England ville det ikke. Den neste var en østerriker som var med som frivillig i den tyske hær i første verdenskrig. Ikke et menneske som så og kjente ham den gang ville drømme om at han skulle klare å gjenreise det slagne Tyskland, men han gjorde det. Bit for bit, skritt for skritt tok han igjen det de allierte hadde tatt fra dem, nå sto det bare en Hansaby Danzig og noen kolonier igjen.

Da erklærte England krig, angivelig for å hjelpe Polen. Fikk Polen noen hjelp?

Nei, men polske menn fikk slåss for England så lenge krigen varte, og Tyskland og Sovjet delte Polen mellom seg.

We trust in England!

Etter et halvårs telefon- krig mellom London og Berlin fikk England lurt ut den tyske flåten ved å legge ut miner ved Norge og dermed true den svenske jernmalmen som tyskerne behøvde.

Største delen av Europa og store deler av Russland var under tysk overherredømme, det så ut til at det gikk mot et helt Europa. Men England og USA ville det ikke, de ville bare tjene penger på krigen og andres ulykke.

For andre gangen ble Tyskland hakket opp i småbiter og tatt som bytte, millioner av mennesker fordrevet fra sine hjem. Det var demokratiet som hadde seiret . . .

Nå kommer noen med Roma-traktaten. Nå er det ikke lenger konger og keisere, men myriader av papirtigre, byråkrater.

Alt skal bli så bra, bare vi vil skrive under! Og til stor overraskelse for mange har United Kingdom, det fordums stolte Britain søkt om opptagelse!

Og da vil vel husmannen Ola Nordmann skrive under med påholden penn, når den stolte sjørøvernasjonen vil gå med.

Da minnes jeg hva en gammel avdød venn sa til meg en gang, han var en kosmopolitt, redaktør og forfatter. «Det blir aldri fred i verden før det er gjort RENT BORD i sjørøverreiret utpå øya!»

Vi ser det vel i Nord-Irland. Hvorfor skal de holde på en skalk av Irland som IKKE vil være engelske undersåtter?

De Gaulle var en stor mann, ville det beste for sitt Frankrike. Og han kjente også de utpå øya fra sin landflyktighet under krigen. Med ham forsvant Europas siste store mann, og hvem kan nå overta etter ham?

«Mennesket spør, men kremmeren rår», var det vel Nietzsche som skrev. Og kommer vi med, så er vi inne i storfinansens og storkremernes heksedans.

Dessuten vil vårt nesten folketomme rum bli oversvømmet av små degos, de er allerede lokket hit opp av den svenske velstanden og kanskje den svenske synden. Fra Tyskland, Holland og Belgia, fra Jugoslavia og Italia. Norske menn og kvinner blir skjøvet ut, trengt opp i de øverste nakne fjell.

Slutthistorien om den annen verdenskrig er ikke skrevet ferdig. Men noen av oss husker at de som i panikk flyktet over til England, de var alle helter da tysker-

(Forts. side 7)

Hewins om Hayes - -

(Forts. fra side 2)

okkupere Norge midt i mars», hvilket var sant, og innskjerpet for sine tilhørere at seneste frist for å komme de allierte i forkjøpet var 15. april, eftersom netene ville bli for korte etter den tid. 2. april fastsatte Hitler nullpunktet (zero hour) for «Weserübung» til 5.15 den 9. april. Imens formerte britiske offiserer mottagelsesgrupper for de britiske ekspedisjonsstyrker bestemt for Narvik, Trondheim, Bergen og Stavanger, noe Hayes ignorerer, mens han spesifiserer de tyske offiserer, ledet av admiral Canaris, som også gjorde forberedelser i Norge. (Sidene 204—205).

Hayes lar det imidlertid slippe igjennom at den norske regjering var innviet i den allierte aggresjon, således: «Koht var fremdeles ikke sikker på om den allierte aktivitet tok sikte på å legge et minebelte langs kysten eller på en invasjon», begge alternativer værende krigshandlinger som var nødt til å provosere tyske motforholdsregler. (Side 206). Det var derfor ingen unnskyldning for nordmennene senere, slik de gjorde, å late som om de var overraskede ofre for uprovosert tysk aggresjon eller forrådt av Quisling.

Så kommer vi til den neste avgjørende dato i Quislings vei mot vanryen — 3. april 1940, da han konfererte med oberst Hans Pieckenbrock, sjef for Abt. I i Abwehr, på luksushotellet d'Angleterre i København. Denne hendelse er siste skanse for dem som fremdeles hevder at Quislings påståtte «forræderi» var overlagt.

MATFISK TILBYS

Ferskfisk, Torsk iset pr. kg kr.	2,90
Ditto saltet	5,—
Fersk Torskefilet med skinn	6,—
Ditto saltet	10,—
Rogn fersk	3,—
Ditto sukkersaltet for kaviar	4,—
Torsketunger, ferske	3,—
Ditto saltet	4,50
Torskehoder, kjaker fersk	1,50
Ditto saltet	2,—
Sunnager av Torsk saltet	3,—
Tørfisk torsk til lutfisk	10,—

Alle priser inkl. emballasje fob. pluss moms

Skriv eller ring

GOTFRED ANGELSEN
8363 Tangstad i Lofoten
Telefon 2109 d.

Ifølge Hayes var det «fremdeles visse punkter i operasjonsplanen («Weserübung») hvor man kunne ha bruk for ytterligere informasjon. Det ble derfor besluttet å sende en Abwehr-offiser for å møte Quisling i København og få denne informasjon. Oberst Schmundt, Hitlers adjutant, satte seg i forbindelse med Hagelin og bad ham om hurtigst mulig å treffe arrangement — det ville være best om de kunne møtes på et lite iøyenfallende sted. Schmundt tilføyet at Hitler selv bifalt møtet.»

Til en begynnelse, så er Angleterre omtrent det mest iøyenfallende sted i København.

For det annet er det høyst usannsynlig at man grep til denne omvei for å kontakte Quisling, som hadde vært «integer» i tre måneder. Schmundt kunne bare kontakte den pålitelige marineattaché, korvettenkaptein Richard Schreiber (svigersønn til den berømte admiral von Scheer), i kode over det hemmelige OKM-radiosystem og beordre Scheidt til å overlevere innbydelsen direkte.

For det tredje er det nesten utenkelig at Quisling, som Hitler hittil var «uinteressert» i, skulle bli betrodd den tyske topphemmelighet i den ellefte time — en mann som, sier Hayes, nylig planla et «absurd» og «umulig» kup — innblandet med folk om hvis diskresjon Hitler hadde uttalt sin «mangel på tillit» — og fremfor alt den mann som tre måneder tidligere syntes probritisk og faktisk arbeidet for anglo-tysk tilnærming.

For det fjerde var «Weserübung» en dristig operasjon, foretatt med uvilje av den tyske hær og Luftwaffe, og noen av Wehrmacht-planleggerne var naturlig nok nervøse. Men å antyde at Quisling kunne skaffe tilveie vitale militære informasjoner 2. april, etter at starttiden var blitt fastsatt av Hitler og operasjonen allerede var i bevegelse, er fantastisk. Schreiber og oberstløytnant Pohlmann (militærattaché) var dyktige etterretningsoffiserer på stedet, og Norges latterlige forsvar hadde vært studert intenst i årrekker. Hva i all verden skulle Quisling kunne bidra her, etter ikke å ha innehatt noe embede på seks år, forlot generalstaben tidligere og derefter ikke etablerte noen forræderske kontakter i de norske væpnede styrker?

Grunnen til utsettelsen av «Weserübung» fra 2. til 9. april var ikke «tvil i siste øyeblikk», slik Hayes sier

(side 207), men det enkle faktum at isen ikke hadde smeltet i tilgangene til de norske mål som følge av den kalde vinter. Som Walter Schellenberg, sjefen for den tyske etterretningstjeneste, sier i sine memoarer: «Det viktigste var å skaffe tilveie værrapporter som den tyske marine, ansvarlig for de store troppetranporter, kunne stole på.»

Den naturlige forklaring på Quislings tur er hans egen — at han hadde en avtale med den danske partifører, Fritz Clausen, i København og benyttet leiligheten til å inspisere isforholdene og på å finne ut hva ellers han kunne om tyske planer.

Det var intet hemmelig omkring hans avtale med Clausen og det er naturlig å anta at tyskerne var oppmerksom på den, eftersom han var under observasjon av Scheidt og den tyske legasjon. Når det er slik, er det også naturlig å anta at APA, hvis planer for Quisling hadde brutt sammen, gjorde Hitler oppmerksom på besøket av to grunner — først for å vise der Führer at de var på vakt, for det annet i håpet om at det kunne komme noe ut av et møte med en tysk offiser. Hitler, den store opportunist, kan også ha håpet at det kunne komme frem noe til hans fordel.

Alle slike håp ble knust. Pieckenbrock erklærte 2. april 1956: «Resultatet av konferansen var magert — Quisling var ikke forberedt på å besvare konkrete militære spørsmål» og «Kanskje han ventet at vi på vår side skulle avsløre detaljer om hva vi hadde isinne.» Hvis Quisling diskuterte militære affærer, så var alle detaljer han gav feilaktige, under forutsetning av at Keitels hukkommelse var iorden etter krigen. Ja, Keitel sa faktisk at «Pieckenbrock snakket ikke med Quisling om militære affærer» og at han var blitt «forbauset over at det ikke syntes å være noe motiv for å sende Pieckenbrock til København» (side 208).

Det er ingen undskyldning for at Hayes ikke nevner at den velkjente erklæring fra Pieckenbrock rensker Quisling og isteden vilkårlig hevder at «dette var det laveste punkt i Quislings levnetsløp». (Side 208)

Quislings uskyld bestyrkes ytterligere ved hans handlinger — eller mangel på handling — da han vendte tilbake til Norge. Han fortalte ikke de 35 medlemmer av NS-rådet, som møttes 7. april, om møtet med Pieckenbrock fordi det intet var å berette og enhver lekkasje kunne ha

utsatt ham for den vanlige forvrengning fra hans politiske fienders side. Han konsentrerte seg som vanlig om den alminnelige politiske situasjon, faren for krig. Nordens evne til å hjelpe seg selv og planer for et sommermøte med Clausens tilhengere i Aalborg. (H. F. Knudsen, siteret av Hayes). Hvorefter Rådet spredtes til alle kanter, uten at det ble truffet noen foranstaltninger for et Quisling-kup eller for å assistere ved en tysk invasjon! På dette punkt vender Hayes tendensiøst tilbake til en artikkel i FRITT FOLK 30. mars, før de tyske myndigheter inviterte Quisling til å møte Pieckenbrock eller Hitler hadde fastsatt starttiden. «Norges og Nordens vitale interesser er derfor de samme som Tysklands», skrev han. «Det må bli en øyeblikkelig nasjonal oppvåkning, forståelse med Tyskland og et brudd med pro-britisk nøytralitet».

Hvor rett han hadde! Som Hitler understreket midt i desember og offisiell norsk politikk hevdet, var virkelig nøytralitet grunnleggende. Men Altmark-affæren hadde ødelagt Hitlers tro på norsk godvilje og britiske offiserers aktivitet i Norge understreket Nygaardsvoldregjeringens pro-britiske tilbøyelighet. Tydeligvis var en ny forståelse med Tyskland påtrengende nødvendig hvis krigen ikke skulle spre seg til Norge. På samme måte var i en slik krise «øyeblikkelig nasjonal oppvåkning» også avgjørende — noe norsk tåpelighet beviste 9. april.

Quislings artikkel var sannelig det fornuftigste, betimeligste og klare råd som nasjonen fikk fra noe hold før britene ble slått på målstrukken og Tyskland hadde erobret Norge.

Hvorledes det er mulig å fortolke denne artikkel som forrædersk går utenfor min forståelse. Den var til punkt og prikke i overensstemmelse med Norges offisielle utenrikspolitikk og beste interesser. Det var absurd for Norge å trosse Tyskland og enhver nøytral nordmann hadde fullstendig rett til å si så. Hvis den norske regjering hemmelig lukket øynene for allierte planer om å sette seg i besiddelse av norske havner, som tilfellet var, så var det deres egen begravelse.

Uten å nevne at britene minela norske farvann tidlig 8. april, fortsetter Hayes tendensiøst med å si at denne dag «sendte Quisling ut en proklamasjon som inntrengende oppfordret nordmenn til å samle seg om NS» og «foreslo at Kongen skulle avskjedige regjeringen og be-

ny regjering.» I betraktning av at han var den eneste politiker som hadde tatt muligheten av at Norge kunne bli krigsskueplass alvorlig, var proklamasjonen fornuftig — spesielt eftersom den aften Rio de Janeiro ble senket av en fri polsk u-båt utenfor Norge og reddede tyske tropper sa at de var på vei til Bergen. Ikke bare var Quisling en glimrende stabsoffiser og tidligere forsvarsminister, som ble beundret av høyere offiserer, men hans tydning av Norges vanskelige stilling viste seg å være korrekt. Han var den eneste nordmann som hadde rett! Naturligvis ville han ha embete og myndighet — like berettiget som Churchill i Englands farlige stund. Selvfølgelig kommuniserte han nå med så mange av sine partiledere som mulig og flyttet inn på det sentrale Continental Hotell hvor han kunne være tilgjengelig og følge utviklingen.

Som Hayes sier: «Anledningen til avgjørende handling var kommet. Quislings handlinger i de neste få timer skulle sikre ham en plass i historien.»

Så langt er han rensket på basis av ethvert objektivt syn på kriteriene, skjønt Hayes insisterer på at møtet med Pieckenbrock markerer «det laveste punkt i Quislings levnetsløp» (side 208).

Det er en ren og skjær vilkårlig dom.

9. april 1940 er den avgjørende dato.

(Fortsettes)

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

faktisk Allern løslatt p.g.a. manglende bevis. Grisehylet hadde altså gitt resultater, utrolig nok. Torsdag kunne man høre triumferende hyl på Universitetet. Marxist-leninistene hadde seiret over klassestaten og fascismen! Men jeg tror ikke de røde bør ta seieren for gitt. Allern er fremdeles sterkt mistenkt for en alvorlig forbrytelse.

Denne episoden, sammen med blant annet Studentingsmøtet for en tid tilbake, viser nok en gang de røde pøblers totale indifferens overfor lov og rett i et demokratisk samfunn. SUF (M-L) har i den grad så liten støtte blant det norske folk at organisasjonen må benytte seg av vold og terror for kanskje å ha en liten mulighet til å få gjennomført sitt program. SUF (M-L), demokrater, som de så søtt kaller seg, ble denne gang angrepet av sitt eget demokrati. Dette var vel sansynligvis et fascistisk demokrati!? De egentlige fascist er vel når alt kommer til alt «demokratene» selv, den røde pøblen!

S.S.

Det betregnte Israel - - Nyfascismen - -

(Forts. fra side 5)

(forts. fra side 1)
dypt. Virkeligheten svarte ikke til det propagandaen forespeilet. Og så vil de altså tilbake igjen til det Sovjetsamveldet hvor Hitlers forfølgelse av jødene ikke bare «fortsattes», men hvor denne forfølgelse har gått inn i en «frygtelig fase». En kan vel egentlig ikke vente at Sovjetsamveldet slik uten videre skal ta imot dem igjen etter den propaganda som har vært ført?

Det ble også for en tid siden nevnt i dette blad at det var stort oppstyr på den 28. zionistkongress som ble holdt i Jerusalem. Kongressen vedtok en resolusjon om at alle organiserte zionister var forpliktet til å utvandre til Israel, noe som førte til at en lang rekke, spesielt amerikanske, delegerte marsjerte ut av salen i protest. De ville ikke utvandre.

Og Israel trenger i høy grad innvandrere. Landet ligger der som en væpnet leir midt inne i fiendtlig område. Riktignok er det sine arabiske naboer overlegent militært sett, men innrømmes må det jo når det tales om den israelske krigerskhet og manglende vilje til kompromisser, at stillingen også er desperat for Israel. Området har så liten dybde at man faktisk ikke har råd til å tape et eneste slag. Gjør man det er katastrofen der. Og så må man da alltid slå til først. Og Israel har mobilisert så å si hvert eneste menneske i landet som overhodet kan utføre noe for landets forsvar — eller angrep eftersom en tar det. Det pålegges det enkelte menneske byrder som ikke alle kan eller vil bære. Så søker de bort fra det forjettede land igjen. I WASHINGTON OBSERVER, som riktignok ikke utmerker seg ved sin jødevennlighet, leser vi i januarutgaven for år siden 1949 har 600 000 jøder forlatt Israel og at 100 000 av dem er kommet til USA. Hvor det er blitt av resten står det intet om, men vi kan tenke oss at muligens Argentina har tatt imot mange.

Og i den forbindelse er det interessant å merke seg at det nå hevdes at zionistene akter å gjøre deler av Argentina til et Israel nr. 2.

Det får nå være som det vil med det, for den egentlige grunn til at denne artikkel skrives er et eiendommelighet — og vi må nesten si rystende — dokument som en dansk venn har sendt oss. Det dreier seg om et sirkulære som er sendt rundt til danske jøder for å få dem til å emigrere til Israel. Vi forstår godt at man gjerne vil

ha nye immigranter i Israel til forsvar av denne ytterst betregnte stat, men den argumentasjon som føres i dette sirkulære, undertegnet av Milton Friedmann og Samuel Goldstein, synes vi som nevnt er — rystende. Man påstår for fullt alvor at det altså i Sovjet pågår en jødeforfølgelse som har nådd en «rystende fase» og at de vestlige land også etterhvert går i de kommunistiske lands fotspor i denne henseende. Så jødene må redde seg over til Israel før det er for sent!

En skulle tro at en slik perfid agitasjon var en slags provokasjon fra antisemittisk hold, men såvidt vi kan se er det sirkulære vi har fått oversendt ekte nok.

La oss gjengi innholdet uavkortet og uten ytterligere kommentarer:

«Kaere folkefælle!

Også du kan komme hjem til dine forfædres land — og det er en pligt at følge denne opfordring, der netop er udsprunget fra vore samfund i USA.

Hvor mange af os ignorerede advarslerne i 30'ernes Tyskland, — de, der lod advarslerne overhørig, måtte bøde derfor med deres liv paa den mest bestialske maade i Hitlers dødslejre og ved hensynsløse nedskydninger. Kun i Israel er man sikker, — jo flere vi bliver, desto mere sikkert vil vort land kunne bestå for fremtiden.

Der er ingen ubehageligheder ved en nyetablering i Israel, — alle vil hjælpe dig, — boliger er der nok af, og der vil bli sørget for alle medborgere, etableringshjælp, lån på lav rentebasis er blot nogle af de nødvendige ting, der nu er kendsgjerninger.

Hele fremtiden i Europa tegner sig mørkt for vore jødiske landsmænd, — fortsættelsen af Hitlers forfølgelser er gået ind i en frygtelig fase i de kommunistiske lande og udviklingen i de vestlige lande må, efterhånden som Marx' teorier breder sig, beklageligvis siges at komme til at gå i de kommunistiske landes fodspor — kapitalmulighederne tages fra os, hetz'en mod vore jødiske landsmænd er overalt i stærk stigende. Sympatisører med Sovjet og Ægypten såvel som farlige nynazistiske kredse arbejder febrilsk henimod fornyede forfølgelser og chikane af vore landsmænd. I mange lande er også den venstreorienterede og indoktrinerede ungdom villige redskaber for de nedbrydende kræfter.

Først når vi alle er samlede i Israel, er vor lidelseshistorie slut. Vi vil endelig blive stærke, og ingen kan mere bestemme over os.

Det kan være svært at rejse fra et land, hvor måske 3—4 generationer har levet, — men det er bedre at komme i sikkerhed i tide. Det er ikke vanskelig — omgivet af landsmænd — at akklamatisere sig og falde til på vor hjemstavns fædrende jord. Der vil ingen fare være. Israels beslutsomme hær,

brikksamfund har opprettet deres egne ordens- og vaktvern — som krever «ro og orden», det er også arbeiderne og funksjonærene, de småhandlende og «mannen på gaten», som krever streikébølgen, demonstrasjonene, vold og usikkerhet stan-

Den nye Duce

Det er på denne bakgrunn at man må ta MSI og dets leder, den 58-årige Giorgio Almirante alvorlig — ikke minst fordi samme Almirante er en meget charmerende, taktisk meget dyktig, og av ytre tildels måteholden fascistleder. Denne tidligere skuespiller, som i sin tid fulgte Mussolini til den bitre ende som propagandaleder i il duces kortvarige norditalienske republikk, derefter opprettholdt livet ved å selge såpe og sove i jernbanestasjonenes avgangshaller, for etter amnestiet til «småfascister» i 1948 å bli redaktør av den nyfascistiske bevegelses blad og noen år senere bevegelsens leder, er idag en mann en må regne med i italiensk politikk.

Han går til valg under slagordene «Gjenoprettelse av ro og orden, innførelse av et korporativt system i produksjonslivet og frihet for de enkelte individer.» På partikongressen i 1970 sa han: «Jeg er fascist, vær ikke i tvil om det — men man tjener ikke tradisjonen, men forråder den hvis man ikke moderniserer, aktualiserer og tilpasser den —» Og Almirante har «tilpasset» sin nye fascisme til et Italia hvor arbeidsløshet og recessjon, voksende kriminalitet og streikeuro engster millioner av velgere.

«Jeg ønsker ikke voldsanvendelse eller borgerkrig»,

luftvåben og flåde er uovervindelig, men din hjelp behøves, for vi må forsterke vort antal, og dermed afskrække vore fiender uden blodudgydelser.

Altså, tenk dig om, tal med din familie, gør din fremtid tryk, tenk ikke på hvad du må forlade, penge er intet værd i en tilintetgørelseslejr — tenk på dig selv og din familie. Henvend dig snarest på vor ambassade og få nærmere oplysninger. Vis ikke dette brev til nogen, forrædere lurer over alt, men bestyrk vort årtusind-gamle traditionelle sammenhold. For det er dig og dine landsmænd og dit fædreland det gælder — i de næste tusind år.

Gør noget allerede idag — tenk på hvad der kan ske, hvis du slår det hen, for mange ting i verdenshistorien har vist og vil vise igen, at «det går nok»-indstillingen kan blive skjebnesvanger.

Israel hilser dig.

Israel venter dig.»

★

Sporene skremmer —

(Forts. fra side 5)

ne var knekket, og de som ble hjemme og forsøkte holde orden, de ble dømt som Landsforrædere!

Mange ble skutt, andre, innpå hundretusen, fikk en skamplett for livstid, fratatt alle rettigheter. Og de fleste av disse hadde barn som nok vil huske. Bratteli & Co. skal ikke føle seg for sikre.

Hvem var det ikke som hadde forandret nasjonalsangen til: «Ja, vi selger dette landet!»

Passer det å selge det, nå? Skal det bli noe større, så må det først bli et Norden, og slikt kan ikke ordnes med en traktat, det må vokse organisk frem. Sverige har ikke drevet som viserguttkontor for sjørøvere, de har klart å holde landet utenfor krig i over 150 år. Det var kanskje dumt at vi gikk fra unionen i 1905, men det var vel England igjen som ville splitte og herske.

Er det ikke bedre å lære av erfaring enn å tro på «valgløfter»?

Det skal være avstemning, heter det. Vi får vel se. Men da rant det meg noen ord av Henrik Ibsen i hu: «Sannhetens og frihetens farligste fiender er den kompakte majoritet!»

Og en annen sa, da én syntes det var best å holde med majoriteten: «Majoriteten er bestandig de dumme!»

Nå er det demokratiet som taler, de seiret. Men Napoleon er borte, Stalin og Hitler er borte, det er bare lure eksperter og byråkrater igjen som taler sine herrers sak. Og hvem er det om ikke storfinansens?

Jeg så NEI første dag EEC kom på tale. Og jeg sier NEI idag. Men hvem er så jeg? Bare en individualist som går mine egne veier, er aldri med på dumme demonstrasjoner. Men for det er det ikke sikkert at jeg ikke kan tenke, og tenke riktig iblant.

sier han, «men vi har rett til å forsvare oss hvis det blir nødvendig.»

«Forsvaret» varetas blant annet av organisasjonen ORDINE NUOVO, som etter en tid å ha utskilt seg atter har gått inn i MSI, og av andre stormtropp-grupper, som i dag menes å ha ca. 100 000 medlemmer, iført militærskjorter og fløyelsbukser. De får utdannelse i bygerilja og har i voksende grad preget gateurolighetene i Italias byer i de siste par år.

For Almirante og hans nyfascisme er maivalgene en gave. For det italienske demokrati kan det bli en direkte fare.»

Vi har vel også tre stormakter som følger med. Sovjet, Kina, USA. Så kom jeg på eventyret om Ulven og lille Rødhette. Det ligger vel noe sannhet i alle eventyr og myter, vi skal aldri føle oss for sikre.

Ola Førseth

Langslets EF-mentalitet og tankegang!

H/A-representant L. R. Langslet fortsetter 31. januar i Aftenposten propagandaen for EF-medlemskap og forteller bl. a. at mens det i de nåværende EF-land før 1957 raste voldsomme indre stridigheter, voldsommere enn hos oss nå, så var det etter EF's opprettelse positiv enighet innen alle politiske grupper unntatt kommunister og fascist.

Hensikten med dette falsum er jo åpenbar! Dermed skal indirekte antydes at også i Norge vil det snart bare være disse grupper som bekjemper norsk EF-medlemskap!

Men, selvsagt vet LRL at det i disse 10 land (de 6 + 4) er mange konservative borgere som av patriotiske grunner forblir EF-motstandere. Det virker svært malplisert at L. kritiserer deres agitasjon når hans egen ligger på et så lavt nivå.

Han presenterer seg jo som stortingsrepresentant, hvilket er uheldig for Høyre, idet han skader sitt parti og forhåpentlig snart blir erstattet. L.'s fanatisme virker nok svært forbausende på mange som lenge i ham så en kulturens forkjemper. Før Høyre ble det «moderne folkeparti» var han selvsagt persona non grata i Høyreledelsen, men nå som Høyre har oppgitt konservatismen spiller det selvsagt mindre rolle at slike liberale typer får overta i kampen mot fascistene!

Cand. jur. E. Dahl.

Feltmarskalk Milch var ikke jøde

Fra en tysk leser av vårt blad har vi mottatt følgende: «Jeg vil gjerne gjøre Dem oppmerksom på en feiltagelse. Generalfeltmarskalk Erhard Milch var ikke jøde. Hans mor giftet seg i et ekteskap nr. 2 med en jøde, men han stammet fra første ekteskap.

Da denne gamle soldat følte at hans siste stund nærmet seg, skrev han selv sin dødsannonse til avisene: «Generalfeltmarskalk Milch melder seg fra tjeneste.»

T.

Likvideringene

(Forts. fra side 5)

Dette av hensyn til fortsatt forskning i «stoffet».

Et eldre ektepar fra Oslo-trakten, pluss ektemannens søster, hadde avtalt med min «venn» presten; at denne skulle hjelpe dem over til Sverige. Ekteparet, Emil og Jonna Andresen — 56 og 51 år og Sylvia Andresen 49 år, hadde lenge ønsket å komme seg over til Sverige. Etter en del forsøk, kom de i forbindelse med min «venn». Etter en del forhandlinger, ble partene enige om at han skulle frakte dem over grensen for en sum penger — stor kr. 5000,—. Han skulle også sørge for dekningssted og tørre klær. (Han gjorde faktisk dette.) Han kjøpte også billetter til toget.

Før jeg går videre i historien, vil jeg helt kort nevne de forhold som var den virkelige grunnen til prestens tjenestevillighet. Ekteparet og søsteren hadde i alle år hatt bare én tanke i hodet: Å sikre seg økonomisk for en kommende alderdom. Dette hadde selvfølgelig resultert i en grunnsolid økonomi. Da de samtidig hadde en inngrodd mistro til alt som banker het, oppbevarte de alle sine penger og verdisaker i en pengeboks hjemme. Under de stadig mere utrygge forhold i landet, (som følge av sabotasje og politiske snikmord) oppsto det en nesten panisk skrekk hos de tre for en uberettiget arrestasjon med påfølgende konfiskasjon av deres formue.

Etter en oppstilling som jeg fikk lese, hadde de arme menneskene klart å skrape sammen over 137 000 kroner samt andre lett fraktbare og omsettelige verdier for et beløp av 94 000 kroner. Alt dette var sydd inn i tre store lærretsbelter til å bære på kroppen.

Familiens økonomiske forhold hadde min «venn» fått opplysninger om av en av familiens bekjente. Da han så fikk høre om størrelsen av formuen — ble Andresens dødsdom avsagt.

Jeg skal ikke komme nærmere inn på det «tekniske» opplegg av mordaksjonen; selv for meg kan det iblant bli for mye kynisme. Men fortsettelsen er iallfall slik.

Den 23. januar 1945, satte de tre flyktinger seg på toget som førte dem til Kongsvinger. (De hadde utstyrt seg med falske grenseboerbevis). Her ble de møtt med bil som kjørte dem over Roverud og Lundeseter til en plass nær Meldalen. Her måtte de være i dekning, så min «venn» til dem. Grunnen var russia i strøket. Den virkelige grunnen var at her

«SVENSKES QUISLINGER»

er et begrep som lanseres av ADRESSEAVISEN i Trondheim, eller kanskje det er det berømmelige GÖTEBORGS HANDELS- OCH SJÖFARTSTIDNING som har lansert uttrykket eftersom trondheimsavisen har hentet sitt stoff i dette blad. Det som berettes er dette: «Den 83-årige pensjonerte svenske forretningsmann Eric Erickson, som var en av USA's mest effektive spioner under den annen verdenskrig, hevder at han er i besittelse av hemmelige dokumenter som avslører hvilke svensker som skulle ha hjulpet tyskerne med å regjere Sverige i tilfelle en nazistisk okkupasjon. Flere av disse personer lever fremdeles.»

Nå kan man jo spørre om hvorvidt det i det nøytrale Sverige var mere forbrytersk («quislingsk») å ha tyske sympatier enn å være «en av USA's mest effektive spioner», men det får nå stå hen. Spionen fra dengang sier beroligende at «de har ingen-

skulle flyktingene drepes. Prestens medhjelper, som i mellomtiden var kommet til, foreslo at de skulle gå til en hytte han hadde ved Røgden. Her var det sikkert og her kunne de hvile ut, før de tok den siste marsjen over til friheten. Dette ble alle enige om, og etter to døgn gikk de til denne hytten. Her skulle de være over natten, for siden å gå over til Sverige. Imens satte min «venn» over mat på en medbragt primus. Mens de spiste den varme maten, varmet presten opp kakao. I denne løste han opp en kjempedose veronal.

Flyktingene drakk intetanende av drikken, og få minutter etter sov de en dødknende søvn.

Kaldt og rolig gikk de to morderne igang med «jobben». De kledte alle de sovende helt nakne, fjernet verdebeltene, klokker og ringer. Klærne pakket de i sine ryggsekker, matvarer likeså. Så gikk den ene ned til et tjern like ved. Der hogg han et så stort hull på isen så det skulle kunne dyttes en menneskekropp ned i. Imens hadde presten surret jerntråd rundt kroppene og heftet jernskrot og tyngder i den. Så bar de to morderne de sovende — en for en — ned til hullet i isen. Der ble de sovende stappet ned. Tyngden i jernskrotet gjorde resten av «jobben».

Det var fullbragt!

ting å bekymre seg for. Jeg lovet Eisenhower at jeg ikke skulle avsløre noen svenske quislinger. Han mente at det ville gjøre mer skade enn nytte. Jeg tror at Ike hadde rett. Etter min død går mine papirer til Kennedy Foundation. Jeg tror ikke jeg overdriver når jeg sier at dokumentene er dynamitt.»

Skal man knytte noen bemerkning til denne generøse taushet fra den amerikanske spions side, så måtte det da bli dette at det neppe kan ligge noe dynamitt i å trekke frem svensker i denne sammenheng som allerede er hengt ut som «nazister». Det må vel siktes til noen som idag sitter i toppstilling og som går for å være «gode svensker».

Akkurat som mange av de senere så «gode nordmenn» helst ser at den senkede BLÜCHER beholder sine hemmeligheter urørte.

LEVE DEMOKRATIET!

Den også i Norge aksepterte eiendommelige form

Etter endt «arbeid» overnattet de i hytten, hvor de dessuten delte byttet. Dagen etter reiste de tilbake til Oslo med bilen. Etter hva min «venn» presten fortalte meg, så han aldri sin medhjelper igjen. Her kan jeg opplyse, at dagen etter de kom til Oslo, ble medhjelperen kjørt ihjel av en tysk militærbil ute ved Gjersjøen. Han døde momentant! På liket fant de over 40-tusen kroner i store sedler; noe som vakte endel undring, men som ikke resulterte i noen etterforskning.

Denne «jobben» var forøvrig den siste «heltegjerning» som min «venn» utførte.

Jeg har ingen kommentarer til denne historien. Det er forøvrig unødvendig også. Det er jo den eneste fordel jeg har i denne jobben. Jeg kan la være å føye til noe. Lukten av lik og djevleskap kommer jeg ikke unna.

Straffen for denne ugjerningen ble utmålt og eksekvert. Den ene falt på sine gjerninger under hjulene på en tysk militærbil. Den andre ble dømt til et livsvarig helvete. Visselig åpnet han seg for meg, men bevisstheten om sine ugjerninger kommer han aldri fra.

De døde sover sin siste søvn etsteds i grensetraktene. Måtte de hvile ved Guds misshandling i fred.

Vennlig hilsen G.K.

for demokrati som kalles «folkedemokrati» er sannelig en fin oppfinnelse. I de polske «parlamentsvalg» som ble holdt 19. mars var det stillet 625 utplukkede pålitelige kommunistiske kandidater til «valg». Folkedemokratiet består i at «velge» 460 parlamentsmedlemmer av disse 625! I det ekte norske demokrati er det som kjent litt større spillerom for de arme velgere. Riktignok må også de holde seg til de av partiene utplukkede kandidater og er ute av stand til å få valgt andre enn de oppstilte i den oppstilte rekkefølge. Så den formen for demokrati består altså i at man nådigst skal få velge mellom noen etablerte partier som til syvende og sist ikke er annet enn noen klikker med maktglade pamper. Da synes vi faktisk den britiske originalform med enmannskretser er bedre.

MELLOM KAMERATER!

Oslo AUF's formann, Jan Otto Hauge har dette å si om moderpartiets ledelse: «— jeg hadde aldri trodd at partiledelsen skulle ta i bruk slike udemokratiske virkemidler som de har gjort for å tvinge partiet i kne i denne saken (EEC). Det har foregått en bevisst manipulering for å hindre en fri meningsbrytning.» Og i Oslo-AUF's organ ALTERNATIVET er man enda mere frittallende: «Det moralske og organisatoriske forfall hos ledelsen i et parti med tradisjoner som Det norske Arbeiderparti synes å være fullendt.»

ST. OLAVSKORSETS ROS

rett høvet for den sørlandslos som reddet tusen menn og tusen omigjen, eller noe slikt var det visst en norsk dikter skrev for lenge, lenge siden. Så hvorfor ikke avdanket riksadvokat Andreas Aulie, som ofret tusen menn og tusen om igjen på løgnens og legendens alter? Ja, så fortjent har han gjort seg av det arme fedreland at han til og med nå er utnevnt til kommandør av St. Olav. Den høye orden ble overrakt ham i Bergen, hvor han nå har slått seg ned — og altså til tonene av: Nå hvil deg borger, det er fortjent!

OG SÅ VAR DET NISSEN

på det norske historiske mørkeloftet igjen da, vår u-

trettelige legendebrannmann professor Magne Skodvin, som rekker det utrolige i den gode saks tjeneste. Han bistår tyske, engelske og allehånde Quisling-biografer med uvurderlige råd og ditto dåd om det kniper, han er alltid på pletten med bortforklaring av nye kjennsgjæringer og han er alltid på pletten både foran og bak de historiske kulisser i dette land. Nå ser det ut til at han også har funnet tid til å ta seg av filmen. Den britiske BBC-mann Jeremy Bennett er blitt snakket slik rundt at han skal lage fjernsynsprogrammer om den bedrøvelige norske tungtvannsakksjonen, som så meningsløst kostet uskyldige mennesker livet, og om Shetlandstrafikken som heller ikke hadde noen hensikt eftersom de folk man fikk skrappt sammen jo for storpartens vedkommende aldri kom i innsats for Britannia, og enda mindre naturligvis for Norge. Om professor Skodvins medvirkning til dette beretter Bennett: «Jeg ble interessert i å lage et slikt program da jeg for noen år siden snakket med professor Magne Skodvin i Oxford. Professor Skodvin skal nå gi meg råd og introdusere meg for alle som skal intervjues eller gi sine beretninger i programmet.» Og det blir nok råd for uråd, kjenner vi Skodvin rett!

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo